

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק כ"ח

קונטרס 748

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אחרא, הצדיקים כפופים לפני הסטרא אחרא כי דרכם צלחה – הבעל שם טוב הק' זי"ע יש מפורסמים שמפרסם אותם הס"מ – ראש דסטרא אחרא עולה לגדולה פתאום, אבל ראש דקדושה לאו בשעתא חדא – הרה"ק מלובלין בהאי פחדא יתיב שמא אינו צדיק – כל צדיק צריך לבקש רחמים על עצמו – וכן כל אחד צריך לבקש רחמים על עצמו – וכן כל אחד צריך לבקש רחמים שיתקשר לצדיק אמת וינצל

מראשי הערב רב

קום עשה לנו כל תשוקת הערב רב עד היום נתנה ראש ששורשם מראש כידוע, ולכן כל חפצם לעלות בראש וראשון, והם מקליפות נוגה ועושין לעצמם, ראש ולענה, שהוא שר יהודי, מקליפת נוגה, ואמר הצה"ק ר' משה לייב מסאסוב ראשי תיבות ע'ז'א'ז'ל' ז'ה ל'עומת ז'ה ע'שה א'לוקים, ממש בדומה שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים שיש רבנים, ורבי, ושוחט, וחזן, וצדיק מסטרא דנוגה קליפה קשה נגד כל אלו שיש בסטרא דקדושה והם צרעת ממארת וצדיקייא אתכפייא קמיייהו כי דרכם צלחה ובקעה, (עיין בספר דגל מחנה אפרים) משם מרן הרב ישראל בעל שם טוב שיש מפורסמים שמפרסם אותם הסמ"ך מ"ם הרשע עיין שם, וכל ראשים של ערב רב כתבי בהו קום בשעתא חדא יש לו קימה פתאום, אבל ראש דקדושת ישראל לאו בזמנא חדא וכו', אבל לעשו בזמנא חדא נהיר ליה, וכך הם הערב רב וזה קום של ערב רב בשעתא חדא ונעשה אותך לראש.

וכל אלה ענינים אחי וחביבי לא נגלה אלא לבוחן לבות וכליות, ואתה בני חלילה לא תהרהר אחר שום צדיק וראש הדור ולא אחר רב ותלמיד חכם וכו', וכולם יהיו בעיניך צדיקים וקדושים, ומאי נפקא מינה ממה שכתבתי זה למיבעיא רחמי הן כל צדיק בדורו, והן המון ישראל,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כמו שהזהיר אותנו רבינו הקדוש מלובלין להשפיל עצמו ולעשות תשובה קודם כל תורה ותפלה, כמו ששמע ממנו תלמיד אחד שאחר חצות קודם לימודו, אמר רבנו של עולם אפשר אני מן אותן שכתוב עליהם מה לך לספר חוקי, והתמרמר מאוד והאריך בדברי ריצוי ובכיה ותחנונים וכן אמר אין גרוע בעולם כמותי, אפילו אם יאמר לי מלאך השם שאני צדיק איני מאמין לו, ואם יאמר לי הקדוש ברוך הוא בעצמו שאני צדיק, אאמין לו על אותו רגע ולא יותר כי בנקל יוכל לדחות לשאול תחתית וכו', ועל יהיה לבבו נשבר לאלף שברים, וכן נפקא מינה להמון מישראל שיבקשו רחמים מבעל הרחמים שיעורר לבבם להתקשר לצדיק אמת מן הקדושה ולא יהי להם התקשרות עם ראשי ערב רב מראין עצמם צדיק וחסיד פרוש וקדוש יושב ומתענה בטלית ותפילין לומד כל היום, מראה עצמו שאינו יודע כלל מטוב העולם ואינו נהנה מעולם הזה משם דבר, וה' יציל אותנו מכל אלה נגעי בני אדם והם ראשי הדור, ובאמת כל כך הוא בהעלם מן השמים כדי שיהיה בחירה חפשית עד שאין להם היכר בשום דבר אלא ניכר ונגלה לבוחן לבות וכליות ולא לשום נמצא בעולם, וחלילה להרהר שום הרהור ומכל שכן איזה דיבור נגד ראשי ישראל חלילה וחלילה כי כולם בעינינו צדיקים וקדושים עליונים ראשי הדור תלמידי חכמים, ה' יגביה מזלם עד לרום, ואין שום נפקא מינה מדברינו אלא למיבעי רחמי, ע"כ דנא מן קדם אלקא דשמיא בבכיות ותחנונים, עכ"ל.

(היכל הברכה פרשת תשא)

19.

תאווה להיות רב ורבי הוא מקליפת נוגה

קליפת נוגה הוא מלא תאוות ופניות ושקר להשתרר על הבריות להיות רב ורבי, כמ"ש מפה קדשו מלאך אלוקים מורי דודי

וְצִנּוּנוּ - שְׂפָךְ הוּא מְצוּה וְעוֹשָׂה.
וְעוֹד קִדְשָׁנוּ - מְצַד הַשְּׂמַאל,
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְקִדְשֵׁת אֶת הַלְוִיִּם,
וְאִין קִדְשָׁה פְּחוּת מְעֻשָׂה, וְאֵלוּ
עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת, (שְׂהִיא קִדְשׁ לִי כָּל
בְּכוֹר, שְׂהוּא כְּתֵר עֲלִיוֹן וְחֻכְמָה שְׂהִיא יִשְׂרָאֵל
עֲלָה בְּמַחֲשָׁבָה), שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִי"ם יְהִי אֹר.

וְצִנּוּנוּ עַל, מְצַד הַיָּמִין שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ
הוּקַם עָלַי, שְׁשֵׁם כָּל הַבְּרִכוֹת
לְיָמִין, שְׁהֵם מְאָה בְּרִכוֹת
כְּחֻשְׁבוֹן ע"ל, שְׂאוֹת י' עִם ק'
עוֹלָה לְמֵאָה, שְׂהִיא הַקְּרָבֶן שֶׁל
הַכֹּל, מְצַד הָאֵב - רֹאשׁ, מְצַד הָאֵם
- אֲשֶׁר, מְצַד הָאֵב - מְצוּה, מְצַד
הָאֵם - עוֹשָׂה, וּמְצוּה זֶה עֵץ פְּרִי,
וְעוֹשָׂה זֶה עוֹשָׂה פְּרִי, וְשִׁמְעֵנוּ
שְׁהֵם גּוֹף וּבְרִית שְׁמַחֲשִׁיבִים
אֶחָד, עֲלֵיהֶם נֹאמַר שְׁתֵּי כְּתַפְת
חִבְרַת. כְּמוֹ שֶׁהֵן חוֹבְרוֹת, כְּפִי
הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה
חוֹבְרוֹת אִשָּׁה אֵל אַחֻתָּה.

עוֹד אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמְצוֹתֵינוּ וְצִנּוּנוּ,
וְלֹא אָמַר קִדְשָׁתֵנוּ וְצוּיִתֵנוּ, אֲשֶׁר
הוּא אֲשֶׁר אֱהִי"ה וְדָאִי, וְזֶה כְּתֵר
עֲלִיוֹן, מְצַד הַנְּקֻבָּה נִקְרָא אֲשֶׁר,
וּמְצַד הַנְּזָכֵר נִקְרָא רֹאשׁ, הָרֹאשׁ
שֶׁל כָּל הָרֹאשִׁים. קִדְשָׁנוּ זֶה אֲבָא
(סְבָא), שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם
יְהִי אֹר. וְצִנּוּנוּ - זֶה הָאֵם, שֶׁנֶּאֱמַר
בָּהּ וַיְהִי אֹר, וְאִין הַנְּזָכֵר אֵלָא
עַל יְדֵי עֲשִׂיָּה, וּשְׁנֵיהֶם לְיָמִין
וְלְשִׂמְאֵל.

וְכִי מְצוּה וְעוֹשָׂה עַל הַמְצוּה
שְׂהִיא שְׂכִינָה? זֶה הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, וְכִּי צְדִיק בְּצִלְמוֹ
וּכְדוּמוֹתוֹ, וְעַל שְׂמוֹ נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל
בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל שֵׁם הַצְּדִיק
נִקְרָאוּ צְדִיקִים, וְזֶה שְׂכֵתוֹב וְעַמּוּד
כְּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ.

צְדִיק אֶתְקֵרוּן צְדִיקִים, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ס כא) וְעַמּוּד כְּלָם צְדִיקִים
לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ.

א) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה, וְצִנּוּנוּ דְאִיהוּ הַכִּי
מְצוּה וְעוֹשָׂה, וְעוֹד קִדְשָׁנוּ מְסֻטְרָא דְשְׂמַאֲלָא,
דְּאִתְמַר בֵּיהּ וְקִדְשֵׁת אֶת הַלְוִיִּם, וְלִית קְדוּשָׁה
פְּחוּת מְעֻשָׂה, וְאֵלִין עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת, (דְּאִיהוּ
קִדְשׁ לִי כָּל בְּכוֹר (שְׂמוֹת יג ב) דְּאִיהוּ כְּתֵר עֲלָאָה וְחֻכְמָה דְּאִיהוּ
יִשְׂרָאֵל עֲלָה בְּמַחֲשָׁבָה) דְּאִתְמַר בְּהוּן (בְּרֵאשִׁית א
ג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי אֹר.

וְצִנּוּנוּ עַל, מְסֻטְרָא דִּימִינָא דְאִתְמַר בֵּיהּ (שְׂמוֹלָא
ב כג א) הוּקַם עָלַי, דְּתַמָּן כָּל בְּרִכְאָן
לְיָמִינָא, דְּאִינוּן מְאָה בְּרִכְאָן כְּחוּשְׁבוֹן ע"ל,
דְּאֵת י' בְּק' אֶסְתְּלִיק לְמֵאָה, דְּאִיהוּ קְרַבְנָא
דְּכֻלָּא, מְסֻטְרָא דְּאֲבָא רֹאשׁ, מְסֻטְרָא דְּאִימָא
אֲשֶׁר, מְסֻטְרָא דְּאֲבָא מְצוּה, וּמְסֻטְרָא דְּאִימָא
עוֹשָׂה, וּמְצוּה דָּא עֵץ פְּרִי, וְעוֹשָׂה דָּא עוֹשָׂה
פְּרִי, וְשִׁמְעֵינָן דְּאִינוּן גּוֹף וּבְרִית דְּחֻשְׁבִּינָן חַד,
עֲלֵיהוּ אִתְמַר (שְׂמוֹת כח ז) שְׁתֵּי כְּתַפְת חִבְרַת,
כְּמָה דְּאִינוּן חוֹבְרוֹת, הַכִּי שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה
וְתַתָּאָה חוֹבְרוֹת אִשָּׁה אֵל אַחֻתָּה.

עוֹד אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמְצוֹתֵינוּ וְצִנּוּנוּ, וְלֹא אָמַר
קִדְשָׁתֵנוּ וְצוּיִתֵנוּ, אֲשֶׁר אִיהוּ אֲשֶׁר
אֱהִי"ה וְדָאִי, וְדָא כְּתֵר עֲלָאָה, מְסֻטְרָא
דְּנוֹקְבָא אֶתְקֵרִי אֲשֶׁר, וּמְסֻטְרָא דְּדְכוּרָא אֶתְקֵרִי
רֹאשׁ, רִישָׁא דְּכָל רִישִׁין, קִדְשָׁנוּ דָּא אֲבָא
(סְבָא), דְּאִתְמַר בֵּיהּ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי אֹר,
וְצִנּוּנוּ דָּא אִימָא, דְּאִתְמַר בָּהּ וַיְהִי אֹר, וְלִית
הַנְּזָכֵר אֵלָא עַל יְדֵי עֲשִׂיָּה, וְתַרְוֵיהוּ לְיָמִינָא
וְלְשִׂמְאֵלָא.

וּמֵאֵן מְצוּה וְעוֹשָׂה עַל הַמְצוּה דְּאִיהוּ
שְׂכִינְתָּא, דָּא עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא, וְהַכִּי
צְדִיק בְּצִלְמֵיהּ וּכְדוּמוֹתֵיהּ, וְעַל שְׂמֵיהּ
אֶתְקֵרִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל שֵׁם
צְדִיק אֶתְקֵרוּן צְדִיקִים, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ס כא) וְעַמּוּד כְּלָם צְדִיקִים
לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ.

ועוד אנכי יהו"ה אלהי"ך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כ ב), אמר רבי אלעזר אבא וכי מאן דאיהו תחות שעבודא דרבונניה, ורבונניה אבטח ליה לאפקא ליה לחירו ואפיק ליה, אית ליה לשבחא גרמיה דאפיק ליה מגו שעבודא, והא קודשא בריך הוא אמר לאברהם (בראשית טו יג) פי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והא איהו אבטח לאפקא לבנוי מגלותא, הדיא הוא דכתיב (שם יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ואיהו משבח גרמיה כמה זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

ועוד אנכי יהו"ה אלהי"ך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר רבי אלעזר: אבא, וכי מי שהוא תחת שעבוד אדונו, ורבונו הבטיח לו להוציאו לחרות והוציא אותו, יש לו לשבח את עצמו שהוציאו מתוף השעבוד? והרי הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם פי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והרי הוא הבטיח להוציא את בניו מן הגלות, והו שכתוב ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, והוא משבח את עצמו כמה פעמים אשר הוצאתיך מארץ מצרים?

אמר ליה ברי שפיר קאמרת אבל לאו איהו דא לשבחא גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא, פתח באנכי, ואדפיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגומר, חמשין זמנין לקבל חמשין תרעין דבינה.

אמר לו: בני, יפה אמרת, אבל זה לא לשבח את עצמו, אלא כל ספירה וספירה נקראת ראש לחברתה, וכדי להודיע להם מאיזה מקום הוציא אותם מתוף השעבוד, פתח באנכי, והזכיר אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגומר חמשים פעמים, כנגד חמשים שערי בינה.

ועוד אשר קדשנו, אמר רבי אלעזר: אבא, הרי אם העמוד האמצעי הוא מצוה ועושה, היה לו לומר בשבילי אשר קדשני וצונני, מה זה אשר קדשנו וצוננו? אמר לו: ודאי, יפה אמרת, בודאי על העמוד האמצעי וצדיק נאמר על שניהם אשר קדשנו במצותיו וצוננו, אשר ודאי, שהיא אשר אהי"ה, האם העליונה, צוה אותם על השכינה שהיא מצוה, לכל אחד מהם, והם למעלה שנים פענפי האילן שנופרשו לימין ולשמאל, ולמטה הם נעשו בה אגדה אחת, ומשום זה הם למעלה שנים ולמטה אחד, שאין היחוד בכל ענפי האילן אלא בה, שהיא אוגדת של כלם, היא אגדה של כל איבר ואיבר, ובה כלם נעשים אחד.

ועוד אשר קדשנו, אמר רבי אלעזר אבא, הא אם עמודא דאמצעייתא איהו מצוה ועושה, הוה ליה למימר בגיניה אשר קדשני וצונני, מאי אשר קדשנו וצוננו, אמר ליה ודאי שפיר קאמרת, בודאי על עמודא דאמצעייתא וצדיק אתמר על תרווייהו אשר קדשנו במצותיו וצוננו, אשר ודאי דאיהו אשר אהי"ה אימא עלאה, מני לון על שכינתא דאיהו מצוה, לכל חד מנייהו, ואינון לעילא תרין פענפין דאילנא דאתפרשו לימינא ולשמאלא, ולתתא אתעבידו בה אגודה חדא, ובגין דא אינון לעילא תרין, ולתתא חד, דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה, דאיהו אגד דכלהו, איהי אגודה דכל אבר ואבר, ובה אתעבידו כלהו חד.

ועוד ויאמר אלהי"ם יהי אור דא נבואה
 במראה, דאתמר בה (במדבר יב ו) במראה
 אליו אתודע, ואיהי חזון דנביאיא, איהי חזון
 וקודשא ברין הוא חוזה, דאיהו יהו"ה
 אדנ"י, דהכי סליק חזון חסר ו' חמש ושתין
 כחשבון אדנ"י, בנבוא"ה ס"ו, ס"ה כחשבון
 אדנ"י, ותיבה הא ס"ו, (דף פ ע"א) ובמאי היא
 חזון באת ו', ביה אתעבידת אספקלריאה
 דנהרא אדון דילה.

תקונא ארבעין

בראשית, שמעי בת וראי והטי אַזְנָך וְגוּמַר
 (תהלים מה יא), בראשית תמן שמע"י,
 תמן ב"ת, תמן רא"י, שמע"י ש' מן בראשית,
 ב"ת תמן אשתמודע ברישא וסופא דתיבה,
 רא"י תמן אשתמודע באמצעיתא, כגוונא דא
 בר"אשית, וכד תהא בחבורא עמיה כגוונא
 דא יאהדונה"י, איהו אמר לגבה ושכחי עמך
 ובית אביך (שם), דעל כן יעזב איש את אביו
 ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית
 ב כד). פי הוא אדוניך והשתחוי לו (תהלים מה
 יב), אדון כל הארץ ודאי.

ובנין דא מסטרא דיהו"ה אתקריאת
 אספקלריאה דנהרא, וכד איהי אדנ"י
 בלא בעלה אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא,
 ונביאיא מסטרא דיהו"ה אינון מאספקלריאה
 דנהרא, ונביאיא מסטרא דאדנ"י אינון
 מאספקלריאה דלא נהרא, דאלין מתנבאין
 רחמי, ואלין מתנבאין דינא, דנבואה איהי
 שקילא לאורייתא דבכתב ולאורייתא דבעל
 פה.

ובההוא זמנא דמתפתחין היכלין דנבואה,
 כמה מארי דעתידות יתערון

ועוד, ויאמר אלהי"ם יהי אור, זו
 נבואה במראה, שנאמר בה
 במראה אליו אתודע, והיא חזון
 הנביאים, היא חזון והקדוש
 ברנף הוא חוזה, שהוא יהו"ה
 אדנ"י, שכף עולה חזן חסר ו'
 ששים וחמש כחשבון אדנ"י,
 בנבוא"ה ס"ו, ס"ה כחשבון
 אדנ"י, ותבה הרי ס"ו, וכמה היא
 חזון? באות ו', בו נעשית
 אספקלריה המאירה האדון שלה.

תקון ארבעים

בראשית, שמעי בת וראי והטי
 אַזְנָך וְגוּמַר, בראשית שם
 שמע"י, שם ב"ת, שם רא"י,
 שמע"י ש' מן בראשית, ב"ת שם
 נודע בראש וסוף התבה, רא"י
 שם נודע באמצע, כמו זה
 בראשית, וכשתהיה עמו בחבור
 כמו זה: יאהדונה"י, הוא אמר
 לה ושכחי עמך ובית אביך, שעל
 כן יעזב איש את אביו ואת אמו
 ודבק באשתו והיו לבשר אחד,
 פי הוא אדוניך והשתחוי לו, אדון
 כל הארץ ודאי.

ומשום זה מצד של יהו"ה נקראת
 האספקלריה המאירה,
 וכשאדנ"י היא, בלי בעלה,
 נקראת אספקלריה שאינה
 מאירה, והנביאים מצד של
 יהו"ה הם אספקלריה שמאירה,
 ונביאים מצד של אדנ"י הם מן
 האספקלריה שאינה מאירה,
 שאלו מתנבאים רחמים, ואלו
 מתנבאים די, שהנבואה שקולה
 לתורה שבכתב ולתורה שבעל
 פה.

ובאותו זמן שנפתחים היכלות
 הנבואה, כמה בעלי עתידות
 יתעררו בעולם, זהו שכתוב
 ונבאו בניכם ובנותיכם וכו',

בעלמא, הדא הוא דכתיב (יזאל ג א) ונבאו בניכם ובנותיכם וכו', וכמה

מֵאֲרֵי דְאוֹתוֹת, וּמֵאֲרֵי דְעֵתִידוֹת, מִמָּה דְהוּוּ
וְעֵתִידִין לְמַהוּי, מִמָּה דְהוּוּ מִסְטָרָא דְמַחְשָׁבָה
דְּאִתְמַר בְּהַּ יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה, וּמַה
דְּעֵתִיד לְמַהוּי מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה, וְרִזָּא
דְּמַלְהָ (קהלת ג טו) מַה שְׁהִיָּה כְּבָר הוּא, וְאִשְׁרֵי
לְהִיּוֹת כְּבָר הִיָּה.

וּכְמַה בְּעֵלֵי אוֹתוֹת וּבְעֵלֵי עֵתִידוֹת
מִמָּה שְׁהִיּוּ וְעֵתִידִים לְהִיּוֹת, מִמָּה
שְׁהִיּוּ מִצַּד הַמַּחְשָׁבָה, שְׁנֵאמַר בְּהַּ
וּיִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה, וּמַה
שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת מִצַּד הָאֵם
הַעֲלִינָה, וְסוּד הַדְּבָר - מַה שְׁהִיָּה
כְּבָר הוּא, וְאִשְׁרֵי לְהִיּוֹת כְּבָר הִיָּה.
וּכְמַה בְּעֵלֵי עֵינַיִם, שְׁהֵם חוּזִים
וּנְבִיאִים, יִתְעוּרְרוּ בְּעוֹלָם, שְׁהֵם
עֵינֵי יְהוָה, וּכְמַה בְּעֵלֵי אָזְנַיִם,
שְׁשֵׁם שְׁמִיעָה, שְׁנֵאמַר בְּהֵם
וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם, וּבְעֵלֵי
פְּנִים שְׁנֵאמַר בְּהֵם וְאַרְבַּעַה פְּנִים
וְגוֹמַר, וּבְעֵלֵי קוֹלוֹת, וּבְעֵלֵי
דְבוּרִים, וּבְעֵלֵי רוּחַ הַקִּדְשׁ,
וּבְעֵלֵי יָדַיִם, שְׁנֵאמַר בְּהֵם וְיָדֵי
אָדָם וְגוֹמַר, וּבְעֵלֵי קוֹמָה, וּבְעֵלֵי
אוֹת וּבְעֵלֵי רְגָלַיִם, שְׁנֵאמַר בְּהֵם
וְהַחֲיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, בְּאוֹתוֹ זְמַן
וּבְכַדֵּל אֱלֹהִי"ם בֵּין הָאוּר וּבֵין
הַחֲשֵׁךְ, אֵלוֹ הֵם נְבִיאֵי הַשְּׁקָר,
שְׁנֵאמַר בְּהֵם וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם
חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְגוֹמַר, שְׁהַפְרִידִם
הַקִּדְוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִנְּבִיאֵי הָאֱמַת.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם וְיְהִי מְבַדֵּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם,
כְּאֵן הַסּוּד לְהַתְּעַסֵּק בְּתוֹרָה
שְׁבַעֲלָ פֶה וְלַהַפְרִיד בֵּין אִסּוּר
וְהַתֵּר, שְׁהֵם מַיִם מְתוּקִים, וּמַיִם
מָרִים מִצַּד הַשְּׁמָאֵל, וְלֹא יִכְלוּ
לְשַׁתּוֹת מַיִם פִּי מָרִים הֵם, וּמִצַּד
הַמַּיִן וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וְהֵם כְּמוֹ
שָׂדֶם טְהוֹר וְדָם נִדְהָ שְׁצָרִיף
לְהַפְרִיד בִּינְיָהֶם, מִשּׁוּם שְׁאוּתָהּ
זְהֻמָּה שְׁהִטִּיל נַחֵשׁ בְּחוּהָ, גְרָמָה
לְעַרְב מִי טְהוֹרָה עִם מִי הַשְּׁמָאָה,
וּמִשּׁוּם זֶה תִּקְנֵנוּ תִּקְנָה זֹאת כְּחוּבָה
לְהַפְרִיד בִּינְיָהֶם, וְאוֹתוֹ שְׁהַפְרִיד
בִּינְיָהֶם, זֶה הַרְקִיעַ שְׁעַל רֵאשֵׁי
הַחֲיּוֹת, שְׁנֵאמַר בּוֹ וּדְמוּת עַל
רֵאשֵׁי הַתִּיָּה רְקִיעַ, זֶה מִטְטְרוּן.

וּכְמַה מֵאֲרֵי דְעֵינַיִן דְּאִינוּן חוּזִים וּנְבִיאֵי
יִתְעוּרֵן בְּעֲלָמָא דְאִינוּן עֵינֵי יְהוָה,
וּכְמַה מֵאֲרֵי דְאוּדְנִין דְּתַמְן שְׁמִיעָה דְּאִתְמַר
בְּהוּן (יחזקאל א כד) וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם,
וּמֵאֲרֵי דְאַנְפִּין דְּאִתְמַר בְּהוּן (שם ו) וְאַרְבַּעַה
פְּנִים וְגוֹמַר, וּמֵאֲרֵי דְקָלִין, וּמֵאֲרֵי דְדְבוּרִין,
וּמֵאֲרֵי דְרוּחָא דְקוּדְשָׁא, וּמֵאֲרֵי דְיָדִין דְּאִתְמַר
בְּהוּן (שם ח) וְיָדֵי אָדָם וְגוֹמַר, וּמֵאֲרֵי דְקוֹמָה,
וּמֵאֲרֵי דְאוֹת, וּמֵאֲרֵי דְרְגָלִין דְּאִתְמַר בְּהוּן (שם ט)
(י) וְהַחֲיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, בְּהֵהוּא זְמַנָּא וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִי"ם בֵּין הָאוּר וּבֵין הַחֲשֵׁךְ (בראשית א ד), אֵלִין
אִינוּן נְבִיאֵי דְשְׁקָרָא, דְּאִתְמַר בְּהוּן (שמות ז
יא) וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְגוֹמַר,
דְּאַפְרִישׁ לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מִנְּבִיאֵי קְשׁוּט.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְיְהִי
מְבַדֵּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם (בראשית א ז), הֵכָא
רְזָא לְאַתְעַסְקָא בְּאוּרִיתָא דְבַעַל פֶּה,
וְלֹא־אִפְרָשָׁא בֵּין אִסּוּר וְהַתֵּר, דְּאִינוּן מִיין מְתִיקָן,
וּמִיין מְרִירָן מִסְטָרָא דְשְׁמָאֵלָא, וְלֹא יִכְלוּ
לְשַׁתּוֹת מַיִם מִמְרָה פִּי מָרִים הֵם (שמות טו
כג), וּמִסְטָרָא דִּימִינָא וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם (שם
כה), וַאִינוּן כְּגוּוֹנָא דְדָם טְהוֹר וְדָם נִדְהָ דְצָרִיף
לְאַפְרָשָׁא בִּינְיָהוּ, כְּגִין דְּהֵהוּא זְהֻמָּא דְהִטִּיל
נַחֵשׁ בְּחוּהָ גְרִים לְעַרְבָא מִיין דְּדִכְּוֵי עִם מִיין
דְּמִסְאָבוּ, וּבְגִין דָּא תִּקְנֵנוּ תִּקְנָה דָּא לְחוּבָה

לְאַפְרָשָׁא בִּינְיָהוּ, וְהֵהוּא דְאַפְרִישׁ בִּינְיָהוּ דָּא רְקִיעַ דְּעַל רֵאשֵׁי חַיּוּן,
דְּאִתְמַר בְּהַּ (יחזקאל א כב) וּדְמוּת עַל רֵאשֵׁי הַתִּיָּה רְקִיעַ דָּא מִטְטְרוּן.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל וכו' (בראשית א'^ט), הִכָּא לִית מִיָּא מַסְטְרָא דְמַסְאָבוּ, אֲלֵא מִיּוֹן מַסְטְרָא דְשְׂמַאֲלָא הוּוּ בְּעָאן לְאַתְגַּבְרָא, וּמִיּוֹן מַסְטְרָא דִימִינָא הוּוּ בְּעָאן לְאַסְתְּלָקָא עֲלֵייהוּ, עַד דְּאֵלִין אָמְרִין אַנְן בְּעִינְן לְמַהוּי קָדָם מַלְכָּא, וְאֵלִין אָמְרִין אַנְן בְּעִינְן לְמַהוּי קָדָם מַלְכָּא, עַד דְּאֵתָא עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא וְאַעִיל שְׁלָם בִּינְיֵיהוּ, וְקָשִיר לֹוֹן וְאַתְעַבִּיד שְׁקָל (נ"א שלום) בִּינְיֵיהוּ, וְדָא מַחְלוּקְתָּ לְשָׁם שְׁמַיִם, כְּגוֹן לְאָה וְרַחֵל, דְּדָא בְּעָא לְאַתְחַבְרָא בְּבַעֲלָה, וְדָא בְּעָא לְאַתְחַבְרָא בְּבַעֲלָה, וְנָטִיל לֹוֹן יַעֲקֹב וְקָשִיר לֹוֹן בִּיה (ד'^ט) פ' ע"א) לְתַרוּיֵיהוּ, כְּגִין דִּיהוּ קָא מַחְשְׁבַת לְאָה בְּלַבָּה אִם יַעֲקֹב נָטִיל לְאַחֵתִי נָטִיל לִי עֲשׂו חֲיִיבָא, וְהָכִי קָא חֲשִׁיבַת רַחֵל כְּגוֹוְנָא דָא, כְּגִין דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹוֹן לְיַעֲקֹב תַּרוּיֵיהוּ, וְשׂוֹיב לֹוֹן מַההוּא חֲיִיבָא, וְאַתְחַבְרוּ בְּצַדִיקָא.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל וכו', כַּאֲן אִין מִיָּם מַצְד הַשְּׂמַאָה, אֲלֵא שְׁהַמִּים שְׂמַצְד הַשְּׂמַאֲלָא הִיוּ רוֹצִים לְהַתְגַּבֵּר, וְהַמִּים שְׂמַצְד הַיָּמִין הִיוּ רוֹצִים לְהַתְעַלּוֹת עֲלֵיהֶם, עַד שְׂאֵלוּ אוֹמְרִים אַנּוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵלוּ אוֹמְרִים אַנּוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, עַד שְׂבָא הַעֲמוּדָא הָאֲמַצְעִי וְהַכְּנִיס שְׁלוֹם בִּינְיֵיהֶם, וְקָשִיר אוֹתָם וַנְּעַשֶׂה שְׁקָל (שלום) בִּינְיֵיהֶם, וְזוּ מַחְלֻקְתָּ לְשָׁם שְׂמַיִם, כְּמוֹ לְאָה וְרַחֵל, שְׂזוּ רוֹצִה לְהַתְחַבֵּר עִם בְּעֵלָה וְזוּ רוֹצִה לְהַתְחַבֵּר עִם בְּעֵלָה, וְנָטִיל אוֹתָן יַעֲקֹב וְקָשִיר אוֹתָן בּוּ אֶת שְׂתִיחָן, מִשּׁוּם שְׂהִיתָה מַחְשְׁבַת לְאָה בְּלַבָּה, אִם יַעֲקֹב נוֹשֵׂא אֶת אַחוֹתַי, נוֹשֵׂא אוֹתִי עֲשׂו הַרְשַׁע, וְכַךְ רַחֵל חֲשָׁבָה כְּמוֹ כֵּן, מִשּׁוּם זֶה הַקְּדוּשׁ כְּרוּךְ הוּא נִמְן אֶת שְׂמִיחָן לְיַעֲקֹב, וְהַצִּיל אוֹתוֹ מֵאוֹתוֹ הַרְשַׁע, וְהַתְחַבְרוּ עִם הַצַּדִּיק.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, יוֹם אֶחָד הִיִּיתִי בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, וְשָׂאֵלוּ הַחֲבָרִים, מַה זֶה שְׂאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידָיו, כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר, אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם, שְׂמָא תִּסְכְּנוּ עֲצָמְכֶם, שְׂנַאֲמַר דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגְדַּ עֵינַי? וכו'. קָם זְנוּ הַקּוֹנִים, עֲתִיק הַעֲתִיקוּם, וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, מַה הוּא שְׂאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידָיו כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם שְׂמָא תִּסְכְּנוּ בְּעֲצָמְכֶם, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגְדַּ עֵינַי, מַרִּי כְּתוּב (בראשית א' ו') וְהִי רַקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְהִי מְבַדֵּיל בֵּין מִיָּם לְמַיִם, וְעוֹד מִיָּם עֲלִיוֹנִים וּמִיָּם תַּחְתּוֹנִים יֵשׁ שָׁם, לְמַה אָמַר אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם? אָמַר לוֹ הַמְּנַרְתָּ הַקְּדוּשָׁה: זְנוּ הַקּוֹנִים, קֵץ נֹאֵה לְגַלוּת הַסּוּד תְּהֵא, שְׂאִין הַחֲבָרִים יִכּוֹלִים לַעֲמֹד בּוּ עַל כְּרוּ. אָמַר לוֹ זְנוּ הַקּוֹנִים: רַבִּי רַבִּי, מְנַרְתָּ הַקְּדוּשָׁה, בְּרַדְא אַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר הֵן י' א' שְׁהֵן אֶחָד יו"ד עֲלִיוֹנָה מִן א', וְהַשְּׁנֵיהּ יו"ד תַּחְתּוֹנָה מִמְּנַרְתָּ, וְכַאֲן אִין כְּמַאָה אֲלֵא אַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר, וְאִין תַּפְרָשָׁה בֵּין מִיָּם לְמַיִם, שְׂהַבֵּל חוּד אֶחָד, שְׂאֵלוּ הִם

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא, יוֹמָא חֲדָא הוֹינְן בְּבֵי מְדַרְשָׁא, וְשָׂאֵלוּ חֲבָרִיאַ מַאי נִיהוּ דְּאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידָיו כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם שְׂמָא תִּסְכְּנוּ עֲצָמְכֶם, שְׂנַאֲמַר (תהלים קא ו') דוֹבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגְדַּ עֵינַי, (נ"א קָם סְבָא דְסָבִין עֲתִיקָא דְעִתִּיקוּן, וְאָמַר רַבִּי רַבִּי מַאי נִיהוּ דְּאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידָיו כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם שְׂמָא תִּסְכְּנוּ בְּעֲצָמְכֶם, הִדָּא הוּא דְכְּתוּב דוֹבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגְדַּ עֵינַי, הָא כְּתוּב (בראשית א' ו') וְהִי רַקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְהִי מְבַדֵּיל בֵּין מִיָּם לְמַיִם, וְעוֹד מִיָּם עֲלִיוֹנִים וּמִיָּם תַּחְתּוֹנִים אוֹת תַּמּוֹן, לְמַה אָמַר אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם, אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קוּדְשָׁא, סְבָא דְסָבִין קֵץ יֹאוֹת לְגַלְגָּה רֹוא דָא, דְּלִית חֲבָרָא יִכּוֹן לְקוּיָא בִּיה עַל בּוֹרְיֵיהּ, אָמַר לִיה סְבָא דְסָבִין, רַבִּי רַבִּי בּוֹצִינָא קוּדְשָׁא, בְּרַדְאִי אַבְנֵי שִׁישׁ טְהוֹר אִינּוּן י' י', דְּאִינּוּן חַד יו"ד עֲלָאָה מִן א', וְתַנְגְּוֹנָא יו"ד תַּתְּמָאָה מִיָּנְהּ,

מצד של עין החיים, שהוא וקאמצע של א, שנאמר
בו ולקח גם מעין החיים ואכל וחי לעולם, אבל האילן
של עין הדעת למטה). בין כן הנה זמן
הזקנים, עתיק העתיקים, יורד
ואומר להם: חכמים, במה
עסקתם? אמרו לו: ודאי בזה
שאמר רבי עקיבא לתלמידיו,
כשתגיעו לאבני שיש טהור אל
תאמרו מים מים. ואמר להם:
ודאי סוד עליון יש פאן, והרי
פרשה בישבה העליונה, וכדי
שלא תטעו ונדתי אליכם, כדי
שיתגלה הסוד הזה ביניכם,
שהוא סוד עליון טמיר מבני
האדם (הדר).

בנדאי אבני שיש טהור הן י',
שמהם יוצאים מים זכים, והם
רמוזים באות א, בראש ובסוף י'
ו' שהוא נטוי ביניהם, הוא עין
החיים, מי שאוכל מפניו, וחי
לעולם.

ואלו שני היודיים הם רמוזים
בויציר, והם שתי יצירות, יצירה
של עליונים ויצירה של
תחתונים, והם חכמה בראש
וחכמה בסוף, תעלומות חכמה,
ודאי הם תעלומות מהחכמה
העליונה (שהיא) תחת הפתח
העליון.

הם כנגד שתי עינים, שבהם שתי
דמעות יורדות לים הגדול, ולמה
יורדו? משום שהתורה, משני
לוחות הללו היה מוריד משה
לישראל, ולא זכו, ונשברו ונפלו,
וזה גרם לאבדן של בית ראשון
ושני, ולמה נפלו? משום שפרח
מהם ו', שהיא ו' מן וייציר.

נתן להם אחרים מצד של עין
הדעת טוב ורע, שמשם נתנה
תורה באסור והתר, מימין חיים
ומשמאל מיתה, ומשום זה אמר
רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו
לאבני שיש אל תגידו מים מים,
ואל תהיו שוקלים אבני שיש

והכא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית תפרשה בין מים
למים, דכלא יחודא חדא, דאלין אינון מסטרא דאילנא דחיי דאיהו
ו באמצעייתא דא, דאתמר ביה ולקח גם מעין החיים ואכל וחי
לעולם, אבל אילנא דעין הדעת (לתתא). אדהכי הוה סבא
דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר לון,
רבנן במאי עסקיתו, אמרו ליה ודאי בהאי
דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני
שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון
ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה
במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא
לכון, בגין דיתגלי רזא דא ביניכו דאיהו רזא
עלאה טמירא מבני נשא (ג'א דרא).

בנדאי אבני שיש טהור אינון י', דמנהון
מיין דכין נפקין, ואינון רמיזין באת
א רישא וסופא י', ו' דאיהו נטוי ביניהו
איהו עין חיים, מאן דאכל מניה וחי לעולם.
ואלין תרין יודיים אינון רמיזין בויציר,
ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין
ויצירה דתתאין, ואינון חכמה בראש וחכמה
בסוף, תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות
מחכמה עלאה (דאיהו) דתחת פתח עלאה.

ואינון לקבל תרין עינין, דבהון תרין דמעין
נחתין בימא רבא ואמאי נחתו, בגין
דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה משה נחית
לון לישראל, ולא זכו ואתברו ונפלו, ודא
גרים אבנדא דבית ראשון ובית שני, ואמאי
נפלו, בגין דפרח ו' מיניהו דאיהו ו' מן
וייציר.

והיב לון אחרנין מסטרא דעין הדעת טוב
ורע, דמתמן אתייהיבת אורייתא
באסור והתר, מימינא חיי ומשמאלא מיתה,
ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו
לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע